GDZIE się zaczyna i kończy SKANDYNAWIA?

Nazwa SKANDYNAWIA jest powszechnie używana, a przy tym bardzo rzadko definiowana w źródłach. Intuicyjnie zazwyczaj przypisuje się jej odniesienie takie jak nazwie geograficznej Półwysep Skandynawski. Jednak zakres denotacyjny nazwy SKANDYNAWIA różni się w zależności od dziedziny, w której zostanie ona użyta. W tekstach traktujących o kulturze, literaturze i sztuce nazwa SKANDYNAWIA odnosi się do całego Półwyspu Skandynawskiego, a także Islandii, Półwyspu Jutlandzkiego (tego, na którym leży kontynentalna część Danii), duńskich wysp Fionia i Zelandia (z Kopenhagą) oraz Wysp Owczych. Zakres ten jest wyznaczany zasięgiem mitologii skandynawskiej i literatury staronordyjskiej (staroskandynawskiej), obejmującej teksty powstałe od IX do XIV w. i stanowiące wspólne dziedzictwo piśmiennicze wszystkich Skandynawów. W tekstach dotyczących historii i gospodarki nazwą SKANDYNAWIA obejmuje się trzy kraje: Szwecję, Norwegię i Danię – takie rozumienie nazwy jest też właściwe mieszkańcom owych trzech krajów, silnie powiązanych historycznie i kulturowo (m.in. wspólny władca w okresie unii kalmarskiej, dawna unia walutowa, zjednoczeniowe idee XIX-wiecznego skandynawizmu). W tekstach odnoszących się do współczesnej polityki i gospodarki nazwę SKANDYNAWIA stosuje się wobec największego obszaru: są to wszystkie kraje i terytoria autonomiczne należące do Rady Nordyckiej, a więc: to Dania, Norwegia, Szwecja, Islandia, Finlandia, a także Grenlandia, Wyspy Alandzkie i Wyspy Owcze.